

361

La nora

(ALDC, III, 511. La nora)

Els mots més estesos per a designar l'‘esposa del fill’ són *nora* i *jove*. El primer (var. cast. *nuera* 93, 94) deriva del llat. vg. NŌRA, ja present a l'*Appendix Probi* (s. VI), variant del llat. cl. NŪRUS; el canvi de ū en ō (> o oberta) seria degut probablement a l'atracció de SŌCRUS/SŌCRA; *nora* és el mot més tradicional i s'estén per les àrees laterals (valencià, tortosí; rossellonès) i insulars (Balears, l'Alguer), amb alguns supervivents en el cat. principatí on de fet s'ha imposat un altre mot, més modern, que és *jove* –semantisme únic en el conjunt de les llengües romàniques–, inicialment dit de la dona de l'hereu quan vivia a casa dels sogres (18,

22, 27, 30, 31, 34, 40, 53); i per això *hereva*, dit de la nora que viu amb els sogres (89, 99) o simplement la casada amb l'hereu (100, 103); l'origen de *jove* rau en la necessitat de distingir la (*mestressa*) *jove* de la mare de l'hereu (*vella*). En algunes poblacions *gendra*, femení de *gendre* (veg. mapa 296) (o el castellanisme *ierna* 87), ha substituït *nora*; en d'altres, una formació perifràstica fa referència a la nora no casada amb l'hereu: *noia del cabaler* 27 (o simplement *noia* 65), *dona del fill petit* 40, *dona del fill* 53. *Nora* i *jove* són els mots normatius des del DG1, 1932.

